

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2872/2021
24.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Чедо Бојанић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Татјана Раденовић, адвокат из ..., ради уређења личних односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 473/20 од 29.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 473/20 од 29.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 473/20 од 29.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Обреновцу П2 165/2019 од 13.07.2020. године, којом је уређен начин одржавања личних односа између мал. ГГ, рођене ГГ1 године и тужилаца, бабе и деде мал. детета по моделу: сваке друге суботе од 17,00 до 19,00 часова, у присуству тужене, мајке детета, на "неутралном терену" у ... (играоница, парк...) и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011....18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а наводима ревизије се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Неоснован је ревизијски навод да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП. Другостепени суд је поступао у оквиру своје надлежности. Пресуда је заснована на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку на које је другостепени суд правилно применио материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су баба и деда мал. ГГ1 по оцу ДД. Пресудом Основног суда у Обреновцу П2 64/17 од 04.06.2019. године, родитељско право над мал. дететом је поверено мајци детета, овде туженој, уређен је начин одржавања личних односа између мал. ГГ и оца ДД, који је обавезан да доприноси издржавању мал. детета износом од 150 евра месечно.

Мал. ГГ је рођена ... године и до сада није остваривала контакт са тужиоцима. Међу странкама није спорно да тужиоци, као блиски сродници мал. ГГ, имају право да одржавају личне односе са њом, али је спорна динамика њиховог виђања.

Према извештају органа старатељства, датог након обављених разговора са странкама и прибављања свих података о породици и другим особама које су од значаја за функционисање мал.детета, у интересу је мал. детета да успостави контакт са бабом и дедом по оцу, али је потребно да контакт успостави постепено у присуству мајке, два пута месечно у трајању од један-два сата, са тенденцијом проширења контакта уколико се стекну услови за то, односно уколико се оствари комуникација и коректна сарадња између мајке детета и бабе и деде по оцу, која сарадња актуелно не постоји. Присуство мајке је потребно јер мал. ГГ још увек није имала контакт са бабом и дедом, а ни једна чињеница не указује на то да ће представљати проблем да се виђање одвија два пута месечно, и то сваке друге суботе од 17,00 до 19,00 часова на неком „неутралном терену“ у

На овако утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредби чл. 6. став 1, 61. став 5, члана 266. став 1., у вези са чланом 270. Породичног закона, имајући у виду узраст мал. детета и чињеницу да до сада није остваривала контакте са тужиоцима, оценили да је најбољи интерес мал. детета да успостави и одржава контакт са тужиоцима, као блиским сродницима и одредили начин одржавања личних односа, по моделу предложеном од стране органа старатељства, ближе наведеном у изреци првостепене пресуде.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Одредбом члана 61. став 5. Породичног закона, прописано је да дете има право да одржава личне односе са сродницима и другим лицима са којима га везује посебна блискост ако ово право није ограничено судском одлуком.

Одредбом члана 266. став 1. истог Закона прописано је да је у спору за заштиту права детета и у спору за вршење односно лишење родитељског права суд увек дужан да се руководи најбољим интересом детета, а одредбом члана 270. наведеног Закона, прописано је да пре него што донесе одлуку, између осталог, о заштити права детета, суд је дужан да затражи налаз и стручно мишљење од органа старатељства, породичног саветовалишта или друге установе специјализоване за посредовање у породичним односима.

Побијана одлука је заснована на налазу и мишљењу Центра за социјални рад, према којем су тужиоци подобни да им се омогући одржавање личних односа са малолетним дететом. У таквој ситуацији, руководећи се заштитом права детета, и по оцени Врховног касационог суда је у најбољем интересу малолетне ГГ да буде у контакту са тужиоцима као блиским крвним сродницима по оцу, тим пре што нема котраиндикација да контакти са мал. дететом буду ризични по било ком основу, и то да се успоставе постепено у присуству мајке два пута месечно у трајњу од сат-два, са тенденцијом проширења контакта по успостављању односа блискости и поверења.

Најбољи интерес малолетног детета да одржава личне односе са тужиоцима се не доводи у сумњу наводима ревизије да мал. дете до сада није имало комуникацију са тужиоцима. Ове наводе тужена је истицала и током поступка, а нижестепени судови су правилно оценили да то није разлог да се детету ускрати право да са тужиоцима за будуће изгради односе блискости пожељан за овај степен сродства. Управо имајући у виду и ту чињеницу одређен је поступни модел одржавања личних односа, у присуству мајке два пута месечно у релативно кратком временском периоду, како би дете успоставило комуникацију и постепено изградило осећај блискости са бабом и дедом по оцу.

Наводи тужене којима указује на лоше односе са оцем мал. детета, на односе тужилаца са својим сином као и на начин одржавања личних односа мал. детета са оцем, нису разлог да се судском одлуком ограничи право детета да успостави и одржава личне односе са тужиоцима као блиским крвним сродницима. Одлучујућа чињеница за одлуку о постављеном тужбеном захтеву је да тужиоци својим понашањем не доприносе да контакти са мал. дететом буду ризични по било ком основу и да њихов мотив да одржавају личне односе са унуком од стране стручних лица Центра за социјални рад није препознат као противан интересу малолетног детета.

Осталим наводима ревизије тужена понавља наводе истакнуте у жалби. Другостепени суд је оценио све жалбене наводе тужене који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби и за своју одлуку је дао јасне и образложене разлоге. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа- судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић